

ТЕЙВАЗ – РУНА ПЕРЕМОГИ

Стартував четвертий обласний етап змагань «Пліч-о-пліч Всеукраїнські Шкільні Ліги» на Київщині, у рамках якого вже встигли позмагатися юні волейболісти та баскетболісти.

Приємно, що в обох цих видах спорту перемогли представники Фастівського району.

Унапружений боротьбі право відстоювати честь Київщини в змаганнях з баскетболу виборола команда Боярського академічного ліцею «Гармонія» під керівництвом тренера Тетяни Черногрицької. У команді грають: Микола Верещака, Ілля Белов, Захар Вагін, Дмитро Мельник, Ярослав Рачков, Максим Замула, Богдан Степанюк, Борис Буй, Костянтин Якименко.

Міський та районний етапи змагань боярські баскетболісти подолали досить легко, демонструючи високий потенціал та хорошу підготовку.

У четвертому етапі боярський «Тейваз» зустрівся з представ-

никами ліцеїв Бориспільського та Броварського районів, в обох випадках здобувши перемогу відповідно з рахунками 52:34 та 38:23.

Фінальну гру наші баскетболісти провели з командою Білоцерківського ліцею іноземних мов Білоцерківського району, яку виграли з рахунком 26:10.

Тренер команди Тетяна Черногрицька відзначила високу підготовку команд суперників з Броварів та Білої Церкви. «Ви навіть не уявляєте, яка бурхлива радість охопила команду та наших вболівальників після перемоги на обласному етапі, а ще якою потужною була підтримка глядачів. Недаремно емблемою спортивного клубу ліцею «Гар-

монія» обрано руну перемоги – тейваз».

Щиро вітаємо баскетболістів і тренера «Тейвазу» з цим успіхом.

Зичимо нових перемог!

ВЧИТИСЯ, ДОСЛІДЖУВАТИ ТА РОЗВИВАЙТИСЯ

У рамках реалізації спільного Всеукраїнського проекту МОН і ДСНС 1 травня 2025 року у Боярській ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 відбулося урочисте відкриття Класу безпеки.

«Клас безпеки» – це Всеукраїнський проект. Мета – формування в дітей культури безпечної поведінки, засвоєння алгоритмів дій у разі виникнення надзвичайних ситуацій. Безпека – це не урок на одну годину, це навички на все життя», – наголосила під час відкриття директорка школи Крістіна Юрченко.

Учні мали можливість поспілкуватися з представником ДСНС Артуром Алексаняном, який у доступній формі, з прикладами та поясненнями, ознайомив їх з правилами поведінки з вибухонебезпечними предметами. Отримані знання – надзвичайно важливі в сучасних реаліях.

Однією з найяскравіших і дуже повчальних частин заходу стала демонстрація роботи пожежної машини. Діти стали свідками справжнього гасіння умовної пожежі – з водою, пожежними шлангами та командною роботою рятувальників.

У відкритті взяли участь: заступниця начальника Управління освіти Боярської міської ради Тетяна Волинець, представник ГУ ДСНС України у Київській області Тамара Благовірна, начальник Фастівського РУ ГУ ДСНС України у Київській області Олег Черчукан, провідний інспектор Фастівського РУ ГУ ДСНС України в Київській області Артур Алексанян, інспектор ювенальної превенції Дар'я Хлуд, інспектор Служби освітньої безпеки Ірина Ніколаєва.

Це вже п'ятий «Клас безпеки», відкритий у Боярській громаді.

УЧНІ З БОЯРСЬКОЇ «ГАРМОНІЇ» – ЧЕМПІОНИ ОБЛАСТІ

У селі Хотів Обухівського району 2 травня відбувся фінал Київської області «Пліч-о-пліч Всеукраїнські Шкільні Ліги» з волейболу серед учнів 9-11 класів.

За право представляти Київщину у фіналі України боролися волейбольні команди з Бучанського, Обухівського, Білоцерківського, Фастівського, Вишгородського, Броварського та Бориспільського районів.

Як водиться, під час змагань емоції глядачів та учасників зашкалювали, кожен удар по м'ячу супроводжувався пильною увагою та бурхливою реакцією на дії гравців.

Перше місце і право виходу до фіналу України виборола наша команда з Боярського

академічного ліцею «Гармонія» «Тейваз» під керівництвом вчителя Олексія Меньшикова, які представляли Фастівський район.

У результаті запеклих змагань третіми стали команда Білоцерківського району. Друге місце посіла команда Бучанського району.

Ось імена наших юних і талановитих волейболістів: Тимофій Бровницький, Назар Андрусик, Володимир Бояр, Артем Такташов, Назар Леонов, Олексій Ковальчук, Микита Ковальчук, Артем Петренко, Євген Толочко, Святослав Бирюк, Федір Краснопольський. Хлопці, ми пишаємося вами!

Щиро вітаємо гравців, які зробили все можливе та неможливе для цієї перемоги!

НЕ МИНАЄ БІЛЬ ВТРАТИ

9 квітня 2025 року на 45-му році життя від наслідків тяжкої контузії, отриманої на війні, помер навідник солдат **Кирило Гуцол**.

Кирило Олександрович Гуцол народився 30 листопада 1980 року. Закінчив Боярську ЗОШ № 5. Тривалий час працював на підприємстві «ТК Промел», де пройшов кар'єрний шлях від слюсаря до бригадира.

До лав ЗСУ був призваний 18 січня 2024 року.

Був доброю та чуйною людиною, люблячим сином.

Пам'ять про Кирила Гуцола вічно житиме у серцях та спогадах бойових побратимів, родичів та земляків.

24 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу міста Селидове Покровського району Донецької області загинув водій-електрик радіовідділення взводу зв'язку 1 стрілецького батальйону **Олег Приємський**.

Тривалий час вважався безвісти зниклим. Особу загиблого захисника встановили за допомогою ДНК-експертизи.

Олег Євгенійович Приємський народився 5 лютого 1977 року в селі Тарасівка. У 1994 році закінчив Тарасівську школу. Вищу освіту здобув у Національному транспортному університеті.

Впродовж останнього часу працював водієм-експедитором у ТОВ «Експансія».

Призваний на військову службу Фастівським РТЦК та СП 31 жовтня 2023 року.

У скорботі залишились дружина та неповнолітній син.

29 березня 2025 року поблизу села Колісниківка Куп'янського району Харківської області під час виконання бойового завдання внаслідок поранень, несумісних із життям, загинув інспектор прикордонної служби 2 категорії — гранатометник солдат **Андрій Лахтадир**.

Андрій Миколайович Лахтадир народився 1 березня 1980 року у Києві. 1996 року закінчив Київську ЗОШ № 176.

Працював у ТОВ «Аджакс Системс Манюфакчурінг», контролером-приймальником у ТОВ «Легіон 2015».

Проживав у м. Боярка.

З початком повномасштабного вторгнення Андрій не залишився осторонь і, як і десятки тисяч українців, став на захист Батьківщини. На військову службу призваний за мобілізацією Фастівським РТЦК та СП 28 березня 2024 року до Державної прикордонної служби України. Разом із побратимами мужньо боронив країну.

16 квітня 2025 року пішов із життя водій мінометного взводу **Марк Сухов** у с. Злагода Покровської селищної громади Синельниківського району Дніпропетровської області.

Марк Сергійович Сухов народився 31 березня 1997 року. Жив у Луганську. Здобув спеціальність кухаря. Після закінчення навчання працював переважно за спеціальністю. Як внутрішньо переміщена особа проживав у місті Боярка.

У цей важкий час ми висловлюємо ширі співчуття та слова підтримки рідним та близьким Марка.

Пам'ять про Марка Сухова вічно житиме у серцях та спогадах бойових побратимів, родичів та земляків.

ОРДЕНИ ЗА МУЖНІСТЬ ТА МЕДАЛІ – ГЕРОЯМ БОЯРСЬКОЇ ГРОМАДИ

Орден «За мужність» III ступеня відповідно до Указу Президента Володимира Зеленського № 29/2025 від 14 січня 2025 року за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної

цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджено помертню старшого сержанта **Романа Євика**.

18 квітня 2025 року Боярський міський голова Олександр Зарубін передав орден матері Героя — Раїси Валенти-

нівні.

Нагадаємо, що житель Боярки старший стрілець Роман Євик загинув 27 червня 2022 року в районі села Дементіївка Харківської області внаслідок бою з ворогом на бойовій позиції.

Роман Валентинович Євик народився 11 березня 1980 року у Києві. Закінчив Київську школу № 13. Освіту отримав у Київському вищому професійному училищі водного транспорту, за спеціальністю — моторист-лебідник, адже з дитинства любив літаки та пароплави.

З 2002 року разом з матір'ю, батьком та бабусею проживав у Боярці. Працював у Вишневому на підприємстві «Бусел», а згодом «Профігаз».

Від початку повномасштабної війни в Україні був учасником Боярської тероборони.

До лав ЗСУ пішов добровольцем 1 березня 2022 року.

Засідання чергової 67 сесії Боярської міської ради VIII скликання 10 квітня розпочалося з церемонії передачі державних нагород рідним наших Героїв — жителів Боярської громади.

Нагороджені:

Указом Президента України від 11 листопада 2024 року № 759 Романа Геннадійовича Приступу нагороджено медаллю

«Захиснику Вітчизни» (посмертно);

Указом Президента України від 11 листопада 2024 року № 760 Андрія Валерійовича Опанасенка нагороджено орденом «За мужність III ст.» (посмертно);

Указом Президента України від 27 листопада 2024 року № 787 Єгора Леонідовича Соломка нагороджено орденом «За мужність III ст.» (посмертно).

Боярський міський голова Олександр Зарубін вклонився всім родичам загиблих Героїв за мужність та захист, а також передав нагороди від Президента України Володимира Зеленського.

Нагороди прийшли отримати: син Героя — Ілля Приступа; мати Героя — Ольга Олександрівна Опанасенко; сестра Героя — Олександра.

ПАМ'ЯТЬ ЖИВА, ПОКИ МИ ЇЇ БЕРЕЖЕМО

Розпочалася реалізація благодійного проекту «Сквер пам'яті Героїв», який буде облаштовано у м. Боярка поблизу вул. Шевченка, на перехресті біля кладовища, де розміщена Алея Героїв.

Мета цього проекту — створити зелений живий простір

пам'яті, де можна буде вшанувати подвиг захисників і захисниць України, які віддали своє життя за свободу й незалежність нашої держави. Сквер стане місцем тиші, роздумів і внутрішнього відновлення для кожного, хто приходить сюди як з болем, так і з вдячністю в серці.

Що вже зроблено:

- розроблено ескізний проект з візуалізацією основних композиційних елементів майбутнього скверу;
- частково профінансовано роботи з облаштування Алеї вздовж паркану кладовища, включно з прокладанням інженерних комунікацій (освітлення та система поливу);
- триває робота щодо підбору рослинного асортименту, адаптованого до регіональних умов, який матиме реабілітаційний і заспокійливий вплив на відвідувачів.

До реалізації проекту долучилися: Благодійна організація «БФ Реабілітаційні сади», Боярська міська рада та комунальні підприємства громади.

Особливу подяку висловлюємо родинам наших Героїв за підтримку, довіру та спільне бачення важливості створення такого простору пам'яті. Їх участь і розуміння надихають і надають цьому проекту особливого сенсу.

ВІДЗНАКА ВІД ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Боярський міський голова Олександр Зарубін 14 квітня 2025 року передав відзнаку Президента України «За оборону України» матері бійця Дмитра Сліпченка — Світлані Михайлівні.

Дмитро Вікторович Сліпченко народився 27 жовтня 1995 року в с. Забір'я. Закінчив Забірську середню школу у 2013 році.

Вищу освіту здобув у 2017 році в Університеті державної фіскальної служби України (нині — Державний податковий університет, м. Ірпінь), де отримав ще й звання лейтенанта.

Мобілізований до лав ЗСУ в грудні 2022 року.

Проходив навчання в Львівській області, впродовж ще 2 місяців — у Польщі.

Дмитро Сліпченко — старший лейтенант, позивний «Ельф» — був призначений командиром взводу 37 бригади морської піхоти.

3 квітня 2023 р. впродовж двох місяців проходив навчання у Військовій академії (м.

Одеса).

Разом з побратимами виконував важливі військові завдання на передовій у Донецькій області. З 27 січня до кінця березня 2024 року брав участь у військовій операції поблизу с. Кринки Херсонської області. Згодом був направлений на півторамісячне навчання в Румунію. Після повернення на бойові позиції продовжив боротьбу з ворогом

у Донецькій області.

Дмитро Сліпченко за два роки служби в рядах ЗСУ та постійного навчання став фаховим військовим.

10 листопада 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу с. Богоявленка Волноваського району Донецької області зник безвісти.

На Дмитра вдома чекають мама, маленька донечка, вся родина та громада села Забір'я.

ВІЧНА ПІСНЯ ЛЮДМИЛИ ЯКОВЕНКО

27 квітня 2025 року раптово пішла з життя учасниця відомого боярського вокального гурту «ТріоРіо» Людмила Яковенко.

Людмила Миколаївна Яковенко народилася 15 березня 1961 року в с. Журавка Чернігівської області. Більшу частину свого життя прожила в Боярці. За фахом — кравчиня. Працювала в сфері будівельно-оздоблювальних робіт. Сотні її замовників були задоволені якісно виконаною роботою.

Але головним для неї були родина і пісня.

Голос Людмили — неповторно оксамитовий і глибокий залишився тільки в серцях тисяч слухачів та шанувальників її таланту.

Жінка з гітарою — усміхнена і тепла, щира і щедра, дбайлива і працююча — такою вона залишиться в нашій пам'яті.

У скорботі нині перебуває її молодший брат Олександр і два сини — Юрій та Андрій, численні друзі, а також члени «ТріоРіо», для яких вона була сестрою по духу.

ФОРУМ ГРОМАД КИЇВЩИНИ

Представники Боярської громади 30 квітня взяли участь у Форумі громад Київщини.

Подія об'єднала керівників територіальних громад, пред-

ставників бізнесу, міжнародних організацій та урядових структур навколо теми розвитку та інвестицій у Київській області.

У рамках заходу відбулася презентація результатів дослідження інвестиційного потенціалу 12 громад, серед яких і Боярська міська територіальна громада.

Також відбулися тематичні панелі, де обговорювали індустріальні парки, розвиток реабілітаційної мережі, міжнародне партнерство, доступне фінансування для громад та інші актуальні питання.

Захід став чудовим майданчиком для нетворкінгу, презентації проєктів та обміну досвідом.

МІЦНІ ПАРТНЕРСТВА – ЗАПОРУКА СИЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ

У Києві 16 квітня 2025 року під час Міжнародного форуму згуртованості «Творимо майбутнє», організованого Міністерством розвитку громад та територій України, було урочисто підписано меморандум про співпрацю між Боярською громадою Київської області та Златопільською громадою Харківської області. Завдяки цьому зміцнюються партнерські відносини між громадами, одна з яких знаходиться на кордоні з країною-агресором або на лінії бойового зіткнення.

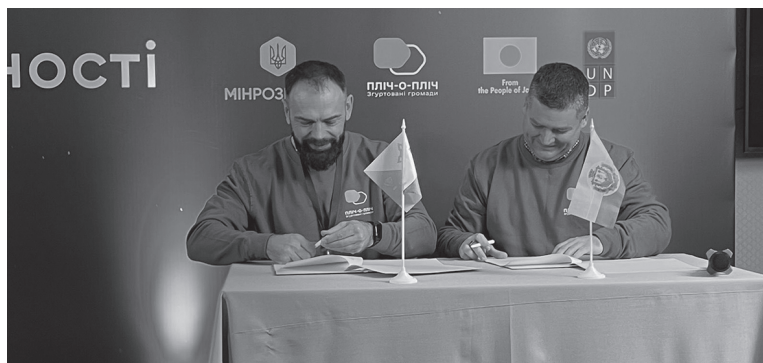
Це партнерство відбулося в рамках національного проєкту «Пліч-о-пліч: згуртовані громади», мета якого — посилення взаємодії між громадами з різних регіонів України для обміну досвідом, взаємопідтримки та спільного розвитку. Це — проєкт довіри, взаєморозуміння й дієвої солідарності.

Для Боярської та Златопіль-

ської громад — це початок системної співпраці, яка передбачає обміни делегаціями, спільні освітні, культурні та інфраструктурні ініціативи, розробку стратегічних рішень для розвитку територій, а також підтримку молоді та місцевого бізнесу.

Вже у квітні 2025 року відбувся перший робочий візит нового партнера — Златопільського міського голови Миколи Бакшеева до Боярської громади, щоб окреслити ключові напрямки подальшої співпраці та взаємодії.

Під час візиту партнера ознайомили з роботою ЦНАПу, Управління соціального захисту населення, Центру надання соціальних послуг, а також із специфікою роботи комунальних підприємств «Боярка-Водоканал», «БГВУЖКГ» та «Громада». Представники громад обговорили також можливості майбутньої культурної та соціальної співпраці.

СПІЛЬНА РОБОТА – ЦЕ ШЛЯХ ДО СИЛЬНИХ ГРОМАД

У Боярській міській раді відбулася зустріч із представниками ULEAD з Європою в Київській області, GIZ Ukraine та Федерального міністерства економічного співробітництва та розвитку Німеччини.

Представники Боярської міської ради розповіли про розвиток міжнародного співробітництва та проєктної діяльності, основні пріоритети громади, виклики і труднощі, з якими стикається Боярська громада.

Разом з Антье Кестнер,

представницею Федерального міністерства економічного співробітництва та розвитку Німеччини, обговорили реалізовані проєкти, поділилися власними досягненнями та визначили можливі подальші кроки співпраці між громадами.

Дякуємо U-LEAD за можливості для розвитку!

Боярська громада готова не лише навчатися і переймати досвід, а й ділитися власними успішними практиками.

ПАРАД У БОЯРЦІ, ТРАГЕДІЯ БАЗАРУ ТА ЗАГАДКОВЕ ВБИВСТВО: 135 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЮРІЯ ОТМАРШТЕЙНА

«Людина з великою військовою освітою та кришталевою удачею», — так схаактеризував видатний український військовий діяч та політик Євген Коновалець полковника Армії УНР Юрія Отмарштейна.

«Високоосвічений, національно свідомий українець», — писав про нього полковник Роман Сушко, якого підозрювали і навіть звинувачували в убивстві Юрія Отмарштейна в таборі для інтернованих українських військових у селі Щипиорно.

У квітні 2025 року виповнилось 135 років від дня народження Отмарштейна. Інформаційне агентство АрміяInform розповідає про військовий чин і таємничу смерть відомого військовика. Ця стаття публікується з дозволу автора, кореспондента АрміяInform Антона Печерського.

Колаж Сергія Поліщука / АрміяInform

ЗАГАДКИ ПОХОДЖЕННЯ ТА МІСЦЯ НАРОДЖЕННЯ

Юрій Отмарштейн народився 22 (10) квітня 1890 року в родині військового російської армії — офіцера або генерала російської імператорської армії. За різними даними, майбутній український військовик побачив світ у місті Тирасполь Херсонської губернії (нині — Республіка Молдова) або на залізничній станції Роздільна Тираспольського повіту (нині в Одеській області).

Рід Юрія Отмарштейна походив чи то з німецьких переселенців, які осідали на півдні російської імперії, чи ж із давнього аристократичного шведського роду, представник якого оселився в Україні після походу короля Карла XII проти московського царства та програної шведами Полтавської битви. Принаймні наявні свідчення щодо походження військовика в доступних джерелах потребують подальших досліджень.

«Родом він із Бессарабії (Тираспіль), по батькові українцеві, штабовому старшині царської армії; його мати родом грекиня. Прадіди по батькові походили зі старого лицарського роду шведського, що осіли на Україні з часу походу Карла XII, союзника Гетьмана Мазепи, після полтавської битви 1709 р.», — писав про походження Юрія Отмарштейна полковник Роман Сушко.

Наслідуючи батьків приклад, Юрій обрав кар'єру військового та здобув вищу військову освіту. 1908 року він закінчив елітний Пажеський корпус у Санкт-Петербурзі, після чого служив корнетом у 8 гусарському Лубенському полку, що дислокувався у Кишиневі. 1913 року

вступив до Миколаївської військової академії Генерального штабу — вищого навчального закладу російської імператорської армії.

Плани юнака на навчання зруйнувала Перша світова війна, через яку Юрій мусив повернутися у свій полк. Про те, як відважно воював молодий військовик, свідчать заслужені ним нагороди — ордени Святої Анни 4, 3 і 2 ступенів, Святого Володимира 4 ступеня, Святого Станіслава 3 та 2 ступенів. Від поручника Юрій дослужився до капітана, а 1917 року закінчив військову академію Генштабу за прискореним курсом.

Фото полковника Армії УНР Юрія Отмарштейна взято з відкритих джерел

ВІЙСЬКОВИК, ВІДДАНИЙ УКРАЇНСЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ПРОЄКТУ

Після початку 1917 року Української національно-демократичної революції Юрій Отмарштейн вирішив підтримати український політичний проєкт у лавах українського війська. «Уродженець України, розмовляю українською мовою, володію також французькою, німецькою», — такі відомості про себе подав він до загального списку старшин

українського Генштабу.

Не маючи української крові, Юрій Отмарштейн мав правдиву українську душу, тож послідовно підтримував ті політичні сили, які вважав відданими творенню української державності. Через це, будучи командиром Лубенського Сердюцького кінно-козацького полку в Армії Української Держави, він підтримував повстання проти гетьмана, бо добре розумів наслідки проросійської позиції та дій Павла Скоропадського.

Перехід цей зробив він добровільно, без боевого примусу, в повній свідомості, що як вояк служить він українській національній владі, якою стала Директорія УНР, а не Гетьман. Цей його крок не був випадковий. Як молодий старшина генерального штабу, командир кінного полку, розташованого в самому Києві, мав нагоду добре пізнати тодішню політику гетьманського уряду, зокрема військову; з вибухом національного повстання, проголошеного Директорією, він знав, де його місце. (Сушко Роман. Хто вбив полковника Отмарштайна? Б. м., 1933).

На бік Директорії Юрій Отмарштейн перейшов наприкінці листопада 1918 року в районі поселення Червоний Трактир, яке розташовувалося на місці сучасного Національного комплексу «Експоцентр України». Після цього Лубенський полк під його командуванням прибув до станції Боярка, де 20 листопада відбулися шиккування та військовий парад з метою підняття бойового духу перед наступом на Київ.

Утім, Юрію Отмарштейну не випало взяти участь у бойових діях проти військ, що залишилися вірними гетьманові. Як видно зі спогадів Романа Сушка, полковник свідомо уникнув цього, не бажаючи виступати проти нещодавніх товаришів по службі у першому ж бою. Оскільки ж бій під Мотовилівкою виявився фактично єдиним таким боєз'яттвом, військовику пощастило не брати участі у братовбивчих боях.

НА ЧОЛІ ШТАБІВ СІЧОВИХ СТІЛЬЦІВ

Маючи вищу військову освіту та значний бойовий досвід, Юрій Отмарштейн виявився

надзвичайно корисним в Армії Української Народної Республіки. Невдовзі після переходу на бік Директорії у грудні 1918 року він очолив штаб Осадного корпусу військ УНР, а після остаточної перемоги протигетьманського повстання у січні 1919 року обійняв посаду начальника штабу Корпусу Січових Стрільців.

Після відступу українських військ з Києва політичне керівництво УНР призначило Юрія Отмарштайна військовим аташе у Белграді. Однак невдовзі, не отримавши необхідних вірчих документів, він був змушений повернутися. В Україні отримав призначення на посаду начальника штабу 2 дивізії Січових Стрільців і влітку та восени 1919 року брав участь у важких боях проти червоних та білих росіян.

«В перших днях лютого місяця 1919 р. після відступу українських військ із Києва, уряд УНР командировав тодішнього підполковника генерального штабу Отмарштайна воєнним представником до Румунії. Незадоволений політичною працею, повернувшись влітку 1919 р. назад до Дієвої Армії, і під час організаційного переформування Корпусу Січових Стрільців, на моє і його прохання, призначений Начальником Штабу 2 (11) Дивізії Січових Стрільців...» (Сушко Роман. Хто вбив полковника Отмарштайна? Б. м., 1933).

Відтак після поразки у боротьбі з більшовиками на початку грудня 1919 року Юрій Отмарштейн разом з іншими українськими вояками був інтернований польськими військами в таборі у Луцьку. Прагнучи використати знання й уміння військового з найбільшою користю, навесні 1920 року Уряд УНР скерував його з воєнними завданнями у кілька закордонних місій, під час яких він працював у Празі та Відні.

На жаль, ситуація, в якій перебували українські урядовці та військо після окупації більшовиками території Української Народної Республіки, не сприяли успішності будь-яких закордонних місій. Упевнившись у тому, що у справі визволення України від загарбників слід покладатися насамперед і навіть виключно на власні сили, восени 1920 року Юрій Отмарштейн повернувся до Дієвої Армії УНР.

ДУША «УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ТОВАРИСТВА»

Зі створенням 1920 року Української Військової Організації Юрій Отмарштейн стає одним із її найактивніших та дієвих учасників. Значною мірою цьому сприяли усталені дружні відносини з командантом УВО Євгеном Коновальцем, задовнені від часів, коли Коновалець командував Корпусом Січових Стрільців, а Отмарштейн був начальником штабу корпусу.

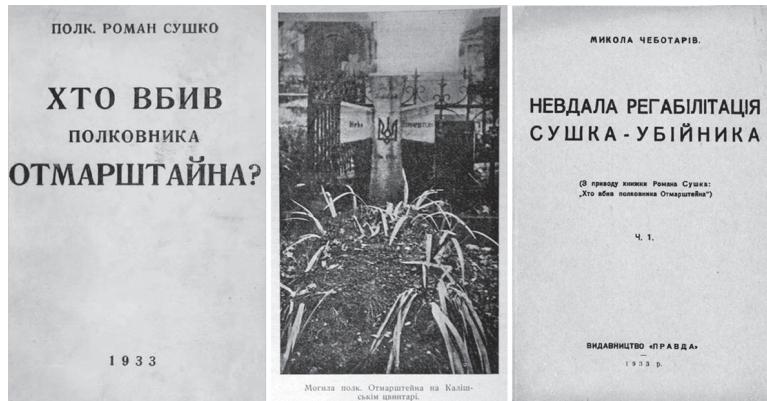
Ставши наближеною до Євгена Коновальця людиною в організації, Юрій Отмарштейн відповідав за організацію таємної діяльності УВО на території окупованої більшовиками України. Серед його основних обов'язків було здійснення розвідки, інформаційно-пропагандистської діяльності, виявлення повстанських осередків та груп і налагодження з ними сталих зв'язків.

«Напровесні 1921 р. повстало серед вояків армії УНР таємне (конспіративне) «Українське Військове Товариство» (УВЕТ). Душею того товариства був полковник Отмарштайн спершу як член його управи, а потім як його голова. Завданням УВЕТ-а було збереження здорового ядра армії...» (Сушко Роман. Хто вбив полковника Отмарштайна? Б. м., 1933).

З уривчастих даних джерел можна дійти висновків про дуже уважну й прискіпливу роботу військового у зазначеній царині. Він дуже детально вивчав ситуацію в УСРР і дуже добре знав про реальний стан справ. Ось як описує Юрій Горліс-Горський в автобіографічному романі «Холодний Яр» розпити Юрія Отмарштайна про підрадянську Україну:

ПАРАД У БОЯРЦІ, ТРАГЕДІЯ БАЗАРУ ТА ЗАГАДКОВЕ ВБИВСТВО: 135 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЮРІЯ ОТМАРШТЕЙНА

Продовження зі стор. 5

Обкладинки книг про вбивство Юрія Отмарштейна та його могила на цвинтарі в місті Каліш (Польща)

«О шостій вечора заглянув до полковника Отмарштейна. Пішли з ним до кав'ярні, сіли в кутку подалі від людей. Співбесідник уважно розпитував мене про всі подробиці повстанчого життя і руху. Його мучили питання, на які я йому не зміг відповісти. Чому штаб Холодного Яру не вірить у можливість перемоги над більшовиками внутрішніми силами, без збройного удару із заходу? Чому важко об'єднати всі повстанні відділи під одне централізоване командування? Чому величезні повстанні сили України не можна перетворити в національну армію, що захопила би владу в Україні й оборонила її від червоної москви?»

ЮРІЙ ОТМАРШТЕЙН ПРО ДРУГИЙ ЗИМОВИЙ ПОХІД АРМІЇ УНР

Завдяки ретельній розвідувальній роботі Юрій Отмарштейн знав про ситуацію в підрадянській Україні значно краще за багатьох українських політичних та військових діячів, які перебували на еміграції. Через це, за свідченням Юрія Горліса-Горського, головний розвідник УВО часто сварився з Юрієм Тютюнником, який надто оптимістично дивився на перспективи повстанського руху в Україні.

«Я на цьому пункті часто з Тютюнником сварюся. Обстоюю думку, що там мусять знати голу правду... Та він вважає, що там треба «духу додавати». Розмова з вами дала мені нові докази, що моя думка ближча до правди», — передає Юрій Горліс-Горський слова Юрія Отмарштейна.

Подальші події переконливо засвідчили правоту досвідченого військового. Восени 1921 року він, як начальник штабу Повстанської армії, взяв участь у Другому Зимовому поході Армії УНР, на чолі якого стояв генерал-хорунжий Юрій Тютюнник. Саме Юрій Отмарштейн розробляв детальний план рейду з метою підняття антибільшовицького повстання та повалення радянської влади в Україні.

Юрій Отмарштейн занотував детальний щоденник військової операції, який згодом став основою звіту про рейд головному отаманові Симону Петлюрі. У ньому він без прикрас висвітлив перебіг подій та визначив основні причини невдачі походу, серед яких назвав невдало обраний сезон — зима надзвичайно несприятливий час для партизанки, а також критичну нестачу зброї.

Однак жертва розстріляних під Базаром українських воїнів не була марною. Серед позитивних наслідків Другого Зимо-

вого походу Юрій Отмарштейн назвав підірив віри українців, які перебували під окупацією, у всемогутність радянської влади. Також повстанський рейд дозволив наочно засвідчити продовження боротьби за незалежність України та дезорганізувати процес вивезення продовольства з України до Росії.

Рейд цей наочно показав населенню великого району від кордону аж по Київ, що боротьба за волю нації не припиняється і що більшовицька влада насправді не є такою могутньою, як це могло здаватися тим, хто перебуває під червоним терором, і що для цієї боротьби потрібна лише міцна організованість самого населення. Рейд цей вніс дезорганізацію і до певної міри паніку серед багатьох червоноармійських частин: він до певної міри підірвав авторитет радянської влади в очах населення, вніс руйнацію в організацію вивезення продналогу з України до Росії.

ТАЄМНИЦЯ ВБИВСТВА У ЩИПІОРНО

2 травня 1922 року Юрія Отмарштейна підступно вбили під час відвідин польського табору для інтернованих воїнів Дієвої Армії Української Народної Республіки в селі Щипіорно поблизу міста Каліш. Убивцю полковника не встановлено до сьогодні.

За різними версіями, ним міг бути агент більшовицької ЧК чи польських спецслужб, який діяв в оточенні Симона Петлюри. Не виключають також близьких до Юрія Тютюнника українських військових, які могли прагнути приховати не вигідні для них свідчення про Другий Зимовий похід.

Обставини смерті полковника детально описані в низці джерел. 1933 року одна за одною були опубліковані книги полковника Романа Сушка

Полк. Ю. ОТМАРШТАЙН.

Під час відкриття барельєфу Боярка

«Хто вбив полковника Отмарштейна?» та начальника контррозвідки уряду УНР полковника Микола Чеботаріва «Невдала регабілітація Сушка-убійника».

Автори публічно звинуватили в убивстві Юрія Отмарштейна один одного. Дослідники не втрачають надії встановити істину, оскільки є шанси пролити світло на обставини смерті Юрія Отмарштейна на підставі документів радянських чи польських спецслужб.

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ЮРІЯ ОТМАРШТЕЙНА

Пам'ять про Юрія Отмарштейна та його внесок у боротьбу за становлення української державності поступово повертається до українського суспільства завдяки зусиллям ентузіастів-активістів, краєзнавців та істориків.

18 листопада 2018 року з нагоди 100-річчя подій Української революції 1917–1921 років на будівлі залізничного вокзалу в місті Боярка з ініціативи історика Андрія Ковальова та зусиллями Благодійного фон-

ду «Героїка», який займається вшануванням воїнів Армії УНР та Армії Української Держави, встановили меморіальну дошку на честь військовика. Створив барельєф київський скульптор Олександр Михайлицький.

У квітні 2025 року з нагоди 135-річчя від дня народження Юрія Отмарштейна у Боярському краєзнавчому музеї відкрилася тимчасова експозиція, на якій представлено світлини військовика та історичну довідку про нього, його діяльність та роль у подіях доби Української революції. Її за матеріалами Андрія Ковальова підготували співробітниця музею Аліна Третьяк та Лідія Золотаренко.

Розташована поряд із постійною вітриною зі свідченнями про події Української революції 1917–1921 років, присвячена Юрієві Отмарштейну виставка розповідає про важливі, але все ще недостатньо відомі широким загалом сторінки історії України.

Антон Печерський
Кореспондент АрміяInform

ЗОРЯНИМ ЧУМАЦЬКИМ ШЛЯХОМ ВОЛОДИМИРА МАЛИКА

На Новосілівській землі морозного лютого дня 22 лютого 2025 року зібралися люди, щоб відкрити пам'ятник великому Українцю, патріоту рідного краю, таємному послу із вічності — Володимиру Малику.

Народився Володимир Кирилович Сиченко (Малик) 21 лютого 1921 року в селі Новосілки Бишівського району на Київщині в селянській родині, успадкувавши від батьків-хліборобів любов до землі і праці на ній. Сто чотири роки минуло з тих пір, як у родині Сиченка Кирила Пилиповича і Сиченко (Джэнджера) Мотрони Василівни народився хлопчик, якому судилося стати відомим українським письменником Володимиром Кириловичем Маликом.

Майбутній письменник народився на новосілівських пагорбах над річкою Ірпін, тут пройшло його босоне дитинство.

Новосілівські вчителі навчили його писати, читати, а природа рідного краю загартовувала тіло і душу.

Ріс допитливим, любив читати книги. Спогади Володимира Малика про своє дитинство торкають душу: «Пригадується — мов крізь сон, рожевий ранковий туман: хата діда Пилипа Кіндратовича та бабусі Мар'ї Давидівни на горбочку. Зразу від дверей праворуч — піч, потім — двері «за грубу», власне дверей немає, лише одвірки. Там ліворуч, за грубою, — дерев'яне ліжко, а праворуч — приліпок і пічка. Між ними — віконце, що виходить на північ. З нього видно сад під горою і дорогу в долині.

У великій кімнаті зліва від дверей — дерев'яна чорна шафа для посуду, широка фігурна лава аж до покуття. Стіл. У кутку над столом — божниця, ікони.

Я сиджу з батьком за столом. Двері за грубу завішені рядном. Туди заходять якісь жінки. Іноді виходять. І в хаті відчувається тривога. Врешті, хтось із жінок виходить, сповіщає:

— Син!

Це народився мій брат Михайло. 5 березня 1924 року. Мені щойно виповнилося три роки (18 лютого).

...Літо 1927-го року. Запам'ятав, бо наступного року пішов до школи (1928). Пан-

ський сад. У колишній каретній — сельбуд. Земляна долівка, пилюка, дерев'яні лавочки. ВУФКУ (Всеукраїнське фотокіноуправління — ред.) взяло шефство над Новосілками, подарувало кіноапарат, кожної неділі «шефи» привозили кінофільми. Перший фільм «Тарас Трясило» показували просто неба, на широкому панському подвір'ї. Закопали два стовпи, натягнули білий екран, послали перед екраном соломи, і ми, діти, всілися на неї. А позаду — дорослі. Все село! Теплий вечір. Гудуть хрущі. Лопочуть кажани. А на екрані — козаки. Сидить голомозий Тарас Трясило, якого вибрали гетьманом, а козаки кидають йому на голову грязюку. І зараз бачу це все, як тоді. Така дитяча пам'ять.

...Батько мій, Кирило Пилипович Сиченко, походив з малоземельної селянської родини. Народився він у квітні 1897 року, а дід Пилип — в 1876 році. Прадід та прапрадід — Кіндрат та Максим — були кріпаками. Дід Пилип Кіндратович, як наймолодший у сім'ї, залишився у батьківській хаті на Сичовій горі, над центральною сільською дорогою (вулицею), біля рівчак. Мав лише одну десятинову землю.

...Шукав собі дівчину «з приданим». Знайшов її через дорогу при повороті на вулицю Митниківку, де жив заможний селянин Зінченко Давид.

У нього було 12 десятин, але й дітей чимало. За бабусею Марією він дав дві десятини. Згодом дід Пилип купив три десятини, стало шість. Але це буде пізніше... Таким чином двох синів дід учив, а зі старшим Кирилом (моїм батьком) розділив землю — по 3 га. Тож батько був бідняком, головою комнезаму (треба ж придумати!). Батько вчився в школі три роки. Потім піп Цариковський сказав дідові: «Пилипе, досить Кирилові. Читати навчився — і досить. Бо що ж мій син робитиме, як всі вивчатися!»

...Мати — Мотрона Василівна Джэнджера, народилась 1902 року, в багатодітній безземельній чи малоземельній сім'ї. Дід Василь помер 1919 р. від «іспанки». Старші брати Михайло та Іван вчилися на кравців. Найстарший Петро був убитий у 1913 році в Мостищах, коли перевозив воєнних (яких — не знаю), невідомо ким, цілком

випадково. Михайло та Іван стали кравцями. Грицько ще був малим. Підросли Ярина, Текля, Пилип, Марія. Хатина була маленька, город був вузький, мимо хатини ледве проходив віз. Бабу Оленку (маленьку справді) я знав (померла року 1938 чи 39-го). Дуже не хотіла вступати в колгосп. Мабуть, так і не вступила. Мала гарного сірого в яблуках коня, якого я водив на пашу.

...Батьки одружилися по любові. Обоє були гарні, молоді. Жили разом з дідом та бабою в їхній хаті, але відразу ж почали будувати для себе нову на Митниківці. Купили ґрунт у якогось п'янички Миколи. Мав він золоту, бо мати на березі полола і знайшла золоту п'ятірку. Я народився 18 лютого (так мати казала), а батько записав 21 лютого, бо в шнуровій книзі вже не було місця для числа 18. Я звик — хай так і буде — 21 лютого.

...Дідова хата — на дві половини, через сіни. На горі, під горою — сад, город, господарчий двір. Там клуня, вівчарня, ворота. Нагорі — сарай для коней, корів, свиней, возівня. Обійстя було впорядковане, гарно огорожене. А пасіка була така весела, гарна, затишна, якої і не бачив більше ніде. Я дуже любив той куточок на горбі — зелений, привітний, сповнений духмяних запахів медових та гудіння бджіл.

...Мене дід, а особливо бабуся Мар'я любили. Більше жив у них, ніж дома, десь до п'ятого класу. Та й пізніше не поминав їхньої хати. Вплив на мене вони мали величезний. Дід Пилип своїми розповідями про Манчжурію, Китай, Зелений Клин, про першу світову (був поранений в руку — в кисть) розпалював дитячу уяву. Бабуся навчала не кривити душею, не брехати, бути чесним, добрим і ввічливим. Все моральне в мені — від неї та від матері», — так згадував про своє дитинство Володимир Кирилович Малик у своїх Спогадах, опублікованих сином письменника Олександром Сиченком.

Одного суботнього вечора учень 6 класу Володя Сиченко читав у переповненій аудиторії своє перше оповідання про Івана Гайового, командира кінного партизанського загону, який залишив Симон Петлюра в тилу ворожих військ.

Про Гайового, як і про отаманів Голубенка, Богатиренка і Кірсенка, ходило на Поірпінні та Придунав'ї багато легенд. Івана любили як патріота і героя. Оповідання всім сподобалося. А наш земляк, колишній уповноважений Симона Петлюри по організації військових частин до Української народної армії Петро Тимошенко привселюдно розцілював і благословив юного автора.

Ровесниця Володимира Малика, Віра Юхимівна Петенко згадувала: «Володимир був старший за нас на 2 роки і в навчанні йшов на 2 класи вперед та ще й навчався на «дуже добре» (так в той час оцінювали відмінників навчання), тому ми пова-

жали і прислухались до нього. Худорлявий, височенький, задумливий, з добрими світлим очима — таким запам'ятався. Пас корову тільки з книжкою. І книги: «Робінзон Крузо», «Шхуна Колумб», «Таємничий острів», «Втрачений світ» будили в ньому та друзях бажання самим відчувати себе героями, подорожувати у незвідане. У той час великим дивом було побачити паровоз, трактор, літак, машину, німе кіно...

Першою була подорож на Васильків, щоб побачити паровоз (це більше 15 км в один бік). Туди йшли ватагою, гралась, веселились. Дійшли. Паровоз і потяг побачили, та додому ледь дістались, бо стомились і дуже хотілось їсти. Та ще й дома «мандрівникам» дісталося. Вдруге зібрались побачити

«Зміїні вогні», але під селом Грузьке перехопили дорослі. І, нарешті, рішили підготуватись «ґрунтовно» до третьої подорожі.

Володя Сиченко розробив «маршрут». Човном по Ірпеню (човен «приватизували» у сусіда Івана Козла) потрапити до Дніпра, з Дніпра у Чорне море, а потім у Середземне і таким чином через річку Ніл досягти екватора Африки. Отож мали з собою пшоно, сало, хліб, сіль, сірники. Але вже під Лисовкою, урочище над Ірпенем за 2-3 кілометри від села, «мандрівників» перехопили односельчани. Кожний «мандрівник» одержав у нагороду, хто пасок нижче спини, хто відстояв голими колінами на гречці, хто пробував лозину по м'якому місцю...

Навколо Володі Сиченка, Володі Романченка, Павлика Тимошенка — відмінників-однокласників — об'єднувалися інші ровесники, і під керівництвом Сухаревського В. М., учителя фізики та малювання, виготовляли стенди з малюнками: тварин, будівель, квітів, літаків. Виготовляли макети вулиці села з хатками та електричними стовпами, на яких

якимось чином спалахували вогники. Виготовили одномісний фанерний автомобіль, що рухався педалями, керувався круглим кермом. Навіть каталися на ньому з Кравцовою гір-ки, що поряд зі школою.

Гнат Петрович Рудь керував струнним оркестром (скрипки, гітари, балалайки, цимбали). Першу скрипку грав Павлик Тимошенко, цимбалами вправно володів Литвиненко Ваня. Керував Гнат Федорович і співочим гуртком. Тут першим запіалом був Володя Сиченко. Де Володя, там і пісня. Жартували раніше, що виспівав собі дружину Галю (Леонтівну), бо полюбив піснею «Постій, дівко, постій Галю».

Як писав сам Володимир Кирилович, з 1928 по 1935 рік навчався у Новосілівській семирічній школі, в 1938 році закінчив Ясногородську середню школу, а 1950 — Київський університет ім. Тараса Шевченка.

Особливе місце у житті письменника займає період перед війною, адже він у цей час написав багато віршів, датованих 1938-1941 роками, які ввійшли пізніше до збірки поезій «Червоні маки». Це — поетичні твори: «Сльоза», «Вечір над річкою...», «Ясир», «Журавка», «Вечір», «Мати», «На полустанку», «Весна», написані у рідному селі Новосілки та під час навчання у Києві.

Перші вірші Володимира Малика були надруковані в журналі «Молодий більшовик» (нині «Дніпро»), що його редагував Андрій Малишко.

1941 року Володимир Малик вчився на третьому курсі філологічного факультету Київського університету. У червні закінчувалася літня сесія. А вже 30 червня у складі студентського батальйону вирушив копати протитанкові рови у Білогородці.

5 липня Володимир Кирилович у групі десяти студентів був відібраний військовим комісаріатом для виконання спецзавдання. Їх привезли до напівавруйнованого ДЗОТУ в Тарасівці та наказали за три дні привести його в порядок. 8 липня Володимира Малика в Тарасівці знайшов батько і забрав додому, в Новосілки. Проте 10 липня Володимир Кирилович знову пішов на Київ.

У серпні 1941 року потягом поїхав до Харкова. Працюючи на ритті окопів в районі міста Люботин, потрапив під бомбардування і отримав поранення у праву ногу та ліве плече. Вперше смерть пройшла поруч з письменником. У найближчому селі акушерка зробила перев'язку. Коли зміг ходити, повернувся до Харкова.

У Харкові Володимир Малик перебував до початку листопада, а потім з товаришами вирішив йти пішки на Київ. У с. Новаки за 5 км від Лубен його нагодувала невідома жінка. Добравшись до Києва, Володимир ночував у ямі поблизу Дніпра при 20 градусному морозі. Вдруге смерть була поруч з Володимиром Маликом. Під'їхав на автомобілі до с. Мила. До рідних Новосілок залишалося 20 кілометрів. Коли сонце сідало, Володимир Малик прийшов на рідне подвір'я. Повернення додому відібрало у нього всі сили. Кілька днів він не міг піднятися з ліжка. Виходити на вулицю Володимир почав лише через кілька місяців.

У лютому 1942 року у Новосілках розпочалася мобілізація на роботи до Німеччини. 12 липня 1942 року німецькою жандармерією був арештований брат Михайло. Йому загрожувало вивезення до Німеччини. Мати вмовила Володимира поїхати замість молодшого брата. У вагоні з Володимиром Маликом їхав Петро Сиченко. Однак перед Фастовом Петру вдалося за допомогою Володимира втекти. Кінцевою зупинкою ешелону стало місто Ерфурт у Німеччині. Потім Малика разом з товаришами забрав залізничник у місто Гота.

Мешкали у кімнатах по 16 осіб. Відбій був о 22:00, а підйом — о 6:00. Годували страшною баландою. Голодував. В. Малику довелося працювати на пневматичному пресі, стругальному та інших верстатах. За три роки в неволі В. Малик отримував посылки від батьків з Новосілок (з 250 відправлених отримав менше 150).

У червні 1944 року Володимира Малика відправили в Ерфурт на курси телефоністів. Останнє місце роботи в Німеччині було місто Заалек, де він працював пекарем. А 12 квітня 1945 року місто було визволене американськими військами.

Наприкінці травня 1945 року Володимир Малик був перевезений з американської зони у радянську, у місто Мейсен.

Після перебування у фільтраційних таборах Володимиру Малику був виписаний бланк, з яким він міг повернутися додому. 9 жовтня Володимир Кирилович знову зайшов до батьківського подвір'я. Так для нього закінчилася Друга світова

війна.

Після війни учителював у селі Ясногородка. Через переслідування НКВС Володимир Малик змушений був у 1953 році переїхати у м. Лубни, звідки родом була його мати.

Малик — це літературний псевдонім письменника, а справжнє прізвище — Сиченко. Він взяв дівоче прізвище дружини як більш милозвучне. Перші твори надрукував у журналі «Молодий більшовик» у 1940 році, згодом публікувався в газетах «Зоря Полтавщини», «Літературна газета», «Літературна Україна», «Лубенщина», «Наше слово», журналі «Криниця» та ін. Написав поеми й віршовані казки для дітей «Журавлі-Журавлики», «Чарівний перстень», «Месник із лісу», «Червона троянда», «Микита Кожум'яка», «Воевода Дмитро», повісті «Чорний екватор», «Новачок», «Слід веде до моря», «Двоє над прірвою».

Творчим успіхом письменника, як він сам визнавав, є тетралогія «Таємний посол»: «Посол Урус-шайтана» (1968), «Фірман султана» (1969), «Чорний вершник» (1976), «Шовковий шнурок» (1977). Добрим доробком були історичні романи «Князь Кий» (1982), «Черлені щити» (1985).

Володимир Малик пророкував їм довгу літературну долю. Але неабияке захоплення у читача викликають його історичні твори «Чумацький шлях» (1993), «Горить свіча» (1992) та останній роман «Князь Ігор. Слово о полку Ігоревім» (1999). Тетралогія «Таємний посол» внесена до «50 знаменитих українських книг».

Десять історичних романів Володимира Малика, перекладені вісьмома мовами світу, принесли письменнику світову славу і популярність.

Оглядаючись на своє життя, він писав «Життя було нелегке. Зробив небагато, міг значно більше. Та все ж моя літературна доля щаслива і мене читають. І це — головне». За спогадами сучасників, у житті був чесною, скромною та доброю людиною. Його пам'ятають як великого працелюба, людину мудру і помірковану, а ще — як великого Учителя, радника і наставника, що світлом добра і порад осяяв творчий шлях не одному поколінню літераторів.

Посмертно видано збірку поезій «Червоні маки» та щоденник «Синя книга». Автор численних публіцистичних статей, науково-популярних розвідок, біографічно-критичного

нарису «Олесь Донченко». Сценарій фільму «Кошовий Іван Сірко», повість «Син капітана», казка «Туку», поеми «Заповітне слово», «Калинова сопілка» та багато інших залишилися у рукописах і поки що неопубліковані. У 1999 році вийшов у світ його роман «Князь Ігор» з авторським перекладом «Слово о полку Ігоревім», а у 2007 році були опубліковані спогади та початок неопублікованого роману «Чорнобривці».

Володимир Малик — член Спілки письменників України з 1962 року. Лауреат літературної премії імені Лесі Українки (1983) за твори історико-патріотичної тематики, зокрема романи «Посол Урус-шайтана», «Шовковий шнурок» та «Князь Кий», а також лауреат премії Г. Сковороди (1993). У 1994 р. Всеукраїнський благодійний культурно-науковий фонд ім. Тараса Шевченка нагородив Володимира Малика дипломом за вагомий творчий внесок у духовну скарбницю українського народу та відродження національної свідомості. У 2001 році йому посмертно присуджено премію ім. Панаса Мирного за роман «Князь Ігор» (1999).

В. Малик писав: «Народ, який не знає своєї історії, не може називатися народом. Це просто населення. Та, власне, до недавнього часу нас так і називали: населення України, зверталися до населення України. Термін «український народ» намагалися обійти, вживати якомога рідше. Правда історія була під сімома замками.

Нині постало питання про те, щоб відродити національну свідомість нашого народу. Найкращий шлях до цього — розповісти правду про нього, його минуле, ознайомити його з документами, писемними та іншими історичними джерелами».

Ці слова є своєрідним заповітом для кожного вчителя історії та й не лише вчителів, а всіх, хто не байдужий до майбутнього своїх дітей. Щасливе майбутнє можливе лише у своїй хаті, своїй сім'ї, своїй державі.

Відійшов у вічність Володимир Кирилович 31 серпня 1998 року, похований у м. Лубни. Як зазначає письменник Петро Сорока, «читати Володимира Малика справді цікаво. За якимись незбагненими законами кожен, хто візьме його книжку до рук, уже не випустить її, не перегорнувши останню сторінку... Яким чином це досягається, залишається тайною. Магія — і тільки. Чар, що є у кожного справжнього митця».

А його друг і соратник Петро Сиченко сказав про свого побратима: «Усьому є свій початок і свій кінець. Відійшла за межу Вічності Велика Людина, про яку ще говоритимуть і писатимуть довгий час, читатимуть і перечитуватимуть. Його твори увійшли до класичного фонду не тільки нашої, української, а й світової літератури».

Пам'ятник Володимиру Малику встановлено у с. Новосілки поряд з пам'ятником його побратиму, братові в четвертих Петру Сиченку.

Ідея побудувати два пам'ятники поряд зародила-

ся у старожилів нашого села, зокрема, Петенко Віри Юхимівни, яка розповіла нам про двох своїх ровесників, які стали українськими письменниками і поетами. Цю ідею підтримала голова села Наталя Кубай.

Пам'ятник Петру Сиченку був відкритий 2005 року. Стела пам'ятника Володимиру Малику була виготовлена каменями Коростишева на підприємстві Олександра Білоцького. Встановлена, а згодом освячена отцем Віталієм у 2020 році. Пам'ятник мав бути відкритий до 100-річчя з дня народження Володимира Малика. Та здійсненню цих планів завадила війна. Частину коштів, зібраних новосілівцями і жителями району, передано у найтяжчі дні війни, коли вирішувалась доля нашого краю на фронті, територіальній обороні Макарова.

З відкриттям пам'ятника Володимиру Малику ми започатковуємо проведення у Новосілках, рідному селі Володимира Малика та Петра Сиченка, щорічних Літературних читань «Горить свіча надії...».

На урочистостях з нагоди відкриття пам'ятника Володимиру Малику ми вітали гостей: Боярського міського голову Олександра Зарубіна; депутата Боярської міської ради Олександра Плотницького; Олександра Сиченка — сина Володимира Малика, автора книг про творчість В. Малика, редактора його спогадів, заслуженого лікаря України, голову обласного БФ ім. письменника Володимира Малика «Слово», лауреата премії ім. Івана Котляревського; Ларису Безродну — лікаря-кардіолога, дочку Володимира Малика; Володимира Шолудька — скульптора, народного художника України; Петра Засенку — поета, заслуженого працівника культури України; Ірину Бойко — голов-

Боярської громади; Світлану Котик — в. о. директорки Новосілівської гімназії.

Особливого колориту урочистостям у Новосілках надала участь поета Петра Засенка та письменника Анатолія Качана.

Учні 8-9 класів Новосілівської гімназії: Губський Антон, Філоненко Андрій, Петенко Андрій, Гімдугін Каміль, Ящук Артем, Сергієнко Сергій показали інсценізацію уривків з роману В. Малика «Посол урус-шайтана». Стрільчук Анна, Козяр Вікторія, Петенко Андрій, Ящук Артем, Орнст Домініка, Диченко Вероніка, Мелешенко Анастасія декламували вірші Володимира Малика із збірки «Червоні маки».

Вчителі Новосілівської гімназії Т. Крижак та В. Глиняна поділилися своїми враженнями від романів В. Малика «Чумацький шлях» та «Горить свіча». Окрасою свята став виступ вокального аматорського колективу «Перлина краю» Мостищанського сільського клубу під керівництвом Майї Коваленко.

Будівництво пам'ятника Володимиру Малику у Новосілках розпочалося восени 2020 року. Виготовив п'єдестал пам'ятника Олександр Білоцький, встановив його разом з братом Сергієм Білоцьким. В. Шолудько — скульптор, народний художник України — виготовив макет погруддя. Форму погруддя виготовив майстер. А за формою виготовили погруддя. Допоміг у цьому А. Марчук — народний художник України.

Основними спонсорами будівництва стали: О. Плотницький — директор селянського фермерського господарства «Плай», О. Зарубін — Боярський міський голова, Т. Семенова — заступниця голови Київської обласної ради, О. Сиченко — син Володимира Малика, Л.

ного редактора Національного видавництва дитячої літератури «Веселка», заслуженої працівниці культури України; Анатолія Качана — письменника, лауреата Державної премії ім. Лесі Українки; Надію Українець — методиста Немішаєвського коледжу; Олександра Білоцького та Сергія Білоцького — авторів стели та встановлювачів пам'ятника Володимиру Малику; Оксану Герасименко — голову ГО «Спілка учасників бойових дій Макарівщини»; Вікторію Савчин — старосту Новосілівського старостату

Безродна — донька В. Малика, В. Савчин — староста села Новосілки, С. Котик — директорка Новосілівської гімназії та понад 20 жителів сіл Новосілки, Мостище, Жорнівка, селища Макарів та міста Боярка.

Хай пам'ятник Володимиру Малику нагадує всім жителям, що Батьківщина у нас одна і нічого дорожчого за неї немає.

*Учитель історії
Новосілівської гімназії,
завідуючий історичним музе-
єм села Новосілки
Микола Білоцький*

ЗІ СКАДОВСЬКА ДО БОЯРКИ. ЕВАКУАЦІЯ З ОКУПАЦІЇ

Фото ілюстративне

Сімнадцятирічний юнак Валентин не так давно став жителем і учнем одного з ліцеїв Боярки.

Позаду — довга і складна дорога до матері Оксани, з якою він не бачився 2 роки. Позаду і Скадовськ, у якому пройшло майже все дитинство хлопця.

Ця історія нагадує великий клубок, змотаний із трагедій, проблем і випробувань. Лише одна з багатьох, адже тисячі українців вимушено залишили свої домівки, де нині хазяйнують російські окупанти.

Знадобилося два роки, щоб розмотати цей клубок особистих та глобальних проблем за тонку ниточку, яка пов'язувала найрідніших людей.

Валентин народився 2006 року в Києві, хоча батьки — жителі м. Скадовськ Херсонської області. Родина на той час проживала в столиці, де винаймала житло.

Як розповіла пані Оксана, вдома роботи не було. Після народження сина вона на певний час повернулася до батьків у Скадовськ. Згодом хлопчик

залишився з дідусем і бабусею, а тим часом його батьки намагалися заробити гроші на утримання родини.

Відсутність власного житла, проблеми в сім'ї, які закінчилися розлученням батьків, стали причиною того, що практично все дитинство Валентин провів у Скадовську. Саме там його і застала війна.

У 2022 році, коли почалося повномасштабне вторгнення рф, хлопець закінчував дев'ятий клас. За дивним збігом обставин бабуся встигла забрати зі школи його документи. Класний керівник також передав у Запоріжжя всі необхідні документи про закінчення школи.

Але, як виявилось, на щастя, адже нема документів — немає людини. Тож хлопця не змогли змусити ходити до російської школи у вже окупованому Скадовську. Атмосфера у курортному місті була гнітючою. Спочатку люди не вірили, що все це надовго.

Лише згодом прийшло розуміння, що за вигук «Слава Україні» люди у Скадовську не

просто зникли, а їх убивали.

Увесь цей час Валентин сидів удома. Дехто з його однокласників продовжили навчання, бо батькам давали за це гроші. У рідній для Валентина школі викладали історію росії, дітей накачували військовою пропагандою і все таке.

«Спочатку там не сприймали всерйоз початок війни, адже загарбники пройшли повз Скадовськ зразу на Херсон. Тому не всі скористалися можливістю виїхати одразу, — розповідає Оксана. — Мій батько навідріз відмовився залишати хату, мама не хотіла залишати батька, а Валентин як неповнолітній не міг сам звідти виїхати.

На той час з батьком Валентина я вже була розлучена, мій другий чоловік — військовослужбовець. Усвідомлюючи всю небезпеку перетину не одного кордону, я не могла безпечно потрапити на окуповану територію.

Увесь цей час я шукала можливість безпечно вивести звідти сина, перебирала різні варіанти. Як ви розумієте, інформації про можливість залишити

окуповані території у вільному доступі немає. Здобути якісь контакти можна було лише на місці. Все ускладнювалося ще й тим, що мої батьки відмовлялися виїхати, а неповнолітню дитину вивести без супроводу дуже важко.

Наприклад, мені пропонували написати доручення, що я не матиму претензій, якщо волонтери його не доведуть до місця призначення. Тож ви розумієте, наскільки це було важко, і вивезення сина все відкладалося.

Тим часом здоров'я моїх батьків значно погіршилося. Моя мама потребувала спеціального лікування, навіть їздила в Крим. Тоді з усіх людей, які були в автобусі, доїхали лише глибокі пенсіонери. Усіх молодших за віком знімали з рейсу і переправляли в концентраційні табори.

Іншим разом батько намагався на велосипеді виїхати за межі міста, щоб зібрати цілющі трави, його не випустили за межі курортного міста. Цивільне населення не мало права залишати Скадовськ.

Моя мама померла навесні у 2024 році практично на руках у Валентина. Ця трагічна подія неначе стала поштовхом для того, щоб віднайти безпечну можливість для вивезення сина. Мені вдалося дивним чином знайти контакт з жінкою з Криму, яка співпрацювала з організацією, що займалася вивезенням людей з окупації.

Це був дуже складний квест. Уявіть, потрібно було піти навіть на підробку документів для виїзду зі сторони рф, але іншого шляху просто не було. Дякую всім добрим людям, які нам так допомагали. Зараз, коли згадую ті події, досі не вірю, що обставини так сприятливо склалися.

Але з'явилася ще одна проблема: дід не відпускав мого сина, а вимушений був практично тікати від нього.

І ось наприкінці травня 2024

року мій Валентин машиною у супроводі волонтерів виїхав спочатку до Криму. Там інші волонтери йому видали нову чергову сімкарту, проклали маршрут, видали квитки на поїзди. З Криму залізницею він виїхав до росії з подальшою пересадкою на поїзд до білорусі.

На українсько-білоруському кордоні є гуманітарний прикордонний пішохідний коридор «Мокрани — Доманове». На цій кінцевій точці мого сина зустріли інші волонтери. Через шість годин випробувань він пройшов митний контроль. Добре, що він мене послушався і практично не взяв із собою ніяких речей.

Після всіх цих довгих випробувань ми з чоловіком Олександром на українському кордоні нарешті зустріли сина.

Важко описати радість від цієї довгоочікуваної зустрічі. Син розплакався від психологічного перенавантаження, і це при тому, що він емоційно дуже закритий.

Не можу сказати, що нині Валентину легко. Для нього Боярка — чуже місто, старих друзів вже немає, нових — ще не знайшов. Не на користь пішли ковідні роки з дистанційним навчанням. Додалися понад два роки — з 2022 р. до 2024 р. — в окупації та повній ізоляції. Спілкування зі світом відбувалося — лише через інтернет. Нині спільно думаємо про його подальшу освіту та соціалізацію.

Та головне, що ми нарешті разом. Я вірю, що нам вдасться вилікувати його психологічні травми і він нарешті почне жити і дихати на повні груди», — розповіла Оксана.

Тисячі людей, тисячі складних долів. І це лише в нашій Боярській громаді. Пам'ятаймо, що поруч з нами живуть люди, які потрапили під жорстокі жорна війни.

Розуміння, підтримка і посильна допомога — це те, чим може поділитися кожен.

МАЙБУТНІ ЛІДЕРИ ГРОМАДИ: МІЙ ДЕНЬ В МІСЬКІЙ РАДІ

Саме так називається новий освітній проект, в рамках якого Боярська міська рада приймає першу групу школярів — учасників ініціативи, спрямованої на

розвиток активного громадянства, лідерських навичок та глибшого розуміння місцевого самоврядування.

Проект «Майбутні лідери громади» покликаний показати молоді, що влада — це не

щось далеке й недосяжне. Це інструмент, який формується громадою і для громади. І участь у ньому може брати кожен, навіть школяр.

Під час візиту учні 9-10 класів БАЛ «Інтелект» зустрілися із заступниками Боярського міського голови, а ще дізналися: як побудована структура міської ради, які функції виконують міський голова, депутати, виконавчий комітет, як ухвалюються рішення, що впливають на життя громади, як відбуваються сесії міської ради та як до них може долучатися громада, які важелі впливу має молодь і як її ініціативи можуть бути почуті.

Проект триває. Запрошуємо долучатися інших школярів, які хочуть творити майбутнє вже сьогодні.

ПІДТРИМКА ПОБРАТИМІВ — НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВА

Відбулася зустріч представників Боярської міської ради з Міріам Мокошовою — старостою села Бзіни (Словаччина), яка є давнім партнером Боярської громади.

Спільно обговорили ситуацію в Україні, дякували нашим

словацьким друзям за постійну підтримку та віру в нашу перемогу.

Також говорили про плани на цей рік: спільні проекти, можливості спілкування між молоддю громад, ініціативи щодо культурних обмінів.

КРОК ДО БЕЗПЕКИ ТА ЯКІСНОЇ ОСВІТИ

У Боярській громаді реалізовано проект із облаштування частини захисної споруди цивільного захисту для Княжицької філії Забірського опорного закладу освіти.

Тепер учні мають безпечний, комфортний і сучасно облаштований простір, де можуть перебувати під час повітряної тривоги, навчатися, читати, спілкуватися та не втрачати зв'язок з освітнім процесом навіть у складних умовах.

У приміщенні передбачено також затишний куточок для вихованців дитячого садочка, що працює поруч. Це дає можливість малечі під час повітряної тривоги бути у безпеці, поки батьки на роботі, та отримувати

необхідну увагу, розвиток і тепло.

Меблі — сучасні, комфортні, виготовлені в Україні, а це підтримка національного виробника в умовах війни.

Проект реалізовано за підтримки Arcs Culture Solidali у межах ініціативи «Багатосекторне екстрене втручання на користь вразливих та переміщених груп населення», яка охоплює міста Чернівці, Рівне, Ірпінь, Херсонську, Миколаївську, Дніпропетровську, Запорізьку, Житомирську та Київську області.

Попереду — наступний етап: дооснащення укриття мультимедійним комплексом для повноцінного проведення занять.

ПЕРЕЙМАЄМО УСПІШНІ ПРАКТИКИ

Керуюча справами виконавчого комітету Боярської міської ради Ганна Саламатіна та головний спеціаліст з питань запобігання та виявлення корупції Олена Нардекова 28 квітня взяли участь у публічній презентації аналітичного звіту «Сприйняття доброчесності в органах місцевого самоврядування», організованій Програмою розвитку ООН в Україні.

Захід зібрали представників органів державної влади, місцевого самоврядування, громадських організацій та міжнародних партнерів. У межах програми відбулися панельні дискусії про виклики та перспективи доброчесності в діяльності ОМС, обговорення ролі антикорупційного уповноваженого у формуванні

культури доброчесності і, найголовніше, — практичне заняття щодо залучення громадян до управління громадою.

Участь у таких подіях — це можливість перейняти успішні практики, зміцнити спроможність нашої громади протистояти корупції та сформувати нову якість публічного управління.

ЧИ Є МАБУТНЄ В УКРАЇНСЬКОГО ТУРИЗМУ

Працівники Управління культури, молоді та спорту Боярської міської ради взяли участь у Національному туристичному форумі «Tourism UA: змінити чи змінитись?», який відбувся 25–26 квітня у Кам'янці-Подільському.

Форум об'єднав експертів туристичного бізнесу, представників влади та громад для обговорення актуальних викликів, а також майбутнього українського туризму в умовах війни.

Учасники ділилися найкращими практиками, обговорювали розвиток туристичної інфраструктури, безбар'єрність, соціальний туризм та можливості реабілітації військовослужбовців через туризм.

На прикладі успішних кейсів із Кам'янця-Подільського та інших громад було продемонстровано, що навіть найменша громада має туристичний потенціал. Головне — створити умови, які заохотять гостей повертатися знову і знову.

Форум об'єднав понад 300 учасників з різних регіонів України, що стало передумовою для якісного і корисного спілкування та обміну досвідом з фахівцями у сфері туризму.

Дуже важливим було почути спікерів, які ділилися власними практиками розвитку туризму в малих громадах та своїм баченням актуальності розвитку туризму під час війни. І однозначна думка кожного: туризм — актуальний!

Відбулись також цікаві панельні дискусії за участі експертів з різних галузей туристичного бізнесу, громадських діячів та представників Державного агентства розвитку туризму України.

У рамках візиту до Кам'янець-Подільського випала нагода отримати цікаві знайомства з колегами з міської ради. Зокрема з Яриною Майор, якій дякуємо за запрошення, супровід і власний досвід роботи з туризмом у громаді, та колегами, які опікуються питаннями молоді та спорту: Павлом Григоровичем та Іриною Турчин. Разом з ними відвідали Молодіжний центр та познайомились з його діяльністю.

Разом з представниками місцевої Молодіжної ради долучились до презентації проекту Camino Podolico (Подільський шлях святого Якова). Культурно-пізнавальний та паломницький маршрут, який пролягає з Вінниці до Кам'янця-Подільського, через усю Європу та до міста Сантьяго-де-Компостела в Іспанії, презентував директор Департаменту маркетингу міста та туризму Вінницької міської ради Олександр Вешелені.

Ця робоча поїздка дала можливість отримати нову інформацію та практичні поради щодо розвитку туризму під час

війни. Головним меседжем стало те, що туризм — це не тільки подорожі культурними місцями, для його розвитку потрібен системний підхід, створення привабливих умов для підприємництва й інвестицій, розвиток готельного та ресторанного бізнесу, крафтового виробництва, гарантування безпеки подорожей, будівництво доріг, зручний громадський транспорт та розв'язки, відновлення інфраструктури міст і сіл. Важливо формувати передумови для туризму майбутнього, особливо в умовах війни.

Безперечно, культурна спадщина є винятково важливим фактором для залучення туристів, якою не кожна громада може похизуватись. Тому не випадково старовинне місто Кам'янець-Подільський, головною родзинкою якого є знаменита середньовічна фортеця, було обрано місцем проведення Національного туристичного форуму.

За інформацією Управління культури, молоді та спорту Боярської міської ради

СПІВРОБІТНИЦТВО У ФОРМІ ПАРТНЕРСТВА

Боярський міський голова Олександр Зарубін та начальниця Савинської селищної військової адміністрації Оксана Супрун 8 квітня 2025 року підписали меморан-

дум про співробітництво між територіальними громадами у формі партнерства Пліч-о-пліч: Згуртовані громади.

Проект «Пліч-о-Пліч: згуртовані громади», ініційований Міністерством розвитку гро-

мад та територій України, — це нова модель взаємодії громад, адже спільними зусиллями ми здатні подолати будь-які виклики і відчути реальну взаємодію між громадами.

Мова йде про об'єднання тилової громади, як-от Боярська міська територіальна громада, та громади-форпосту — Савинської селищної об'єднаної територіальної громади Ізюмського району Харківської області.

Тісна співпраця між громадами сприятиме розвитку спільних проєктів та ініціатив для розвитку місцевої інфраструктури, покращенню послуг та розширенню можливостей, пошуку міст-партнерів за кордоном для залучення додаткових ресурсів.

НАША СПІЛЬНА СПРАВА – ЗРОБИТИ БОЯРСЬКУ ГРОМАДУ ЧИСТОЮ

Чи подобається вам, коли бачите десь у лісі чи біля дороги величезні купи сміття? Жителі викидають його і зовсім не переймаються, який вигляд згодом матиме це місце, як забруднення вплине на їх здоров'я чи здоров'я дітей. А у нас таких ганебно забруднених місць, на жаль, багато.

Замість того, щоб винести сміття у спеціально відведені та обладнані контейнерами місця, створюємо екологічну та естетичну біду – стихійні сміттєзвалища на полях, у лісосмугах, біля річок та інших водойм.

Як правило, у дописах у ФБ

чи у приватних розмовах усі обурюються такими неподобствами. Проте стихійні сміттєзвалища у нас є і їх, на жаль, немало.

У рамках місячника благоустрою працівники двох комунальних підприємств «Громада» та «БГВУЖКГ» 16 квітня прибрали територію вздовж залізниці від станції Тарасівка у бік Крюківщини та у бік Боярки.

Залишається лише пом'якшити, щоб жителі Боярської громади сміття не розкидали, територію прибирали хоча б біля свого дому. А не жили за принципом: «Все одно прийдуть та поприбирають».

Керівництво громади, працівники структурних підрозділів, управління, відділів і служб виконавчого комітету Боярської міської ради 17 квітня 2025 року долучилися до місячника благоустрою. Вони прибрали від сміття, яке залишили за собою інші мешканці міста, ділянку вздовж залізниці від боярського переїзду у напрямку Малютянки.

Під час заходу цю територію було очищено від куп пластиків, обгортки, пакети, уламків скла та різного не-потребу.

За повідомлення за-відувачки Миської бібліотеки-філії для дітей № 2 Ангеліни Лахтадир у ФБ, смілива, активна і небайдужа група людей реалізувала проєкт «Квітуча галявина». Мета проєкту: озеленити ділянку біля миської бібліотеки-філії для дітей № 2, що знаходиться у Боярці по вулиці С. Петлюри, 41. Ця ділянка давно не оброблялась, і трава разом із бур'янами міцно вкоренилась, витискаючи поодинокі квіти. Хотілося зробити її більш ошатною, щоб вона прикрашала вхід до приміщення.

«Думаю, нам це вдалося, – зазначає Ангеліна Миколаївна. – Цю ділянку було прибрано від сміття, прокультивовано. Культиватором провели працівники КП «БГВУЖКГ». Найтяжчим

було вибрати бур'яни після культивування, зрівняти ділянку.

Загалом висаджено 33 кущі спіреї Бумальда, засіяно мікроконюшину Піполіно, обрізано старі кущі дикої троянди та жасміну, полито всю засаджену ділянку. Тепер будемо чекати, коли з'явиться травичка, і будемо доглядати наші зелені насадження.

Широ дякуємо молодіжній організації «УМСА Боярка» та свідомим громадянам Боярки, які долучилися до реалізації даного проєкту. Люди, які проходили повз, раділи, що ця ділянка стає привабливішою, що хтось опікується нею, що зелені насадження будуть милувати око. Дякували нам за роботу і навіть пригощали водою і смаколиками, обіцяли підтримувати порядок», – підсумувала Ангеліна Лахтадир.

Проект «Квітуча галявина» отримав фінансування і був реалізований як переможець конкурсу проєктів «БЗкошт: Весна-2025» у рамках Благодійної програми Фонду Боярської громади «БЗкошт: Спільнокошт земляків».

Нарешті втілюється мрія: Спільно з КЗ «Боярська публічна бібліотека» та миською бібліотекою-філією для дітей № 1 реалізовано проєкт «Зелений квіткограй». Мета – облаштувати ділянки та створити зони для затишку і візуальної привабливості біля бібліотеки за адресою: м. Боярка,

вул. Молодіжна, 77.

Ця ділянка була неохайною та занедбаною. У процесі озеленення були виконані такі роботи: культивування ґрунту за допомогою мотоблоку (висловлюємо подяку колективу КП «БГВУЖКГ» за підтримку та небайдужість), вирівнювання та очищення від бур'янів та сміття, висадження 33 кущів

Бірючини звичайної та висіяно газон з мікроконюшину на площі 135 м². Бібліотекарі із завзяттям та натхненням взяли участь у толоці.

Проект «Зелений квіткограй» реалізовано як один із переможців конкурсу проєктів «БЗкошт: Весна -2025» у рамках Благодійної програми Фонду Боярської громади «БЗкошт: Спільнокошт земляків».

Жителі с. Жорнівки провели прибирання в селі, а також зібрали сміття на узбіччях дороги на Липовий скиток, Дзвінкове, Забір'я та Бобрицю до меж старостинського округу.

Завдяки плідній роботі та допомозі благодійників і активній участі жителів садових товариств села вдалося ліквідувати багаторічні стихійні сміттєзвалища, облагородивши прилеглу територію.

Вивезення зібраного сміття взяло на себе КП «Громада» коштом Боярської міської ради.

За приблизною оцінкою впродовж толоки було зібрано приблизно 80 куб м сміття. Староста старостинського округу Олена Гришутіна висловлює вдячність

за відповідальне ставлення до роботи працівникам благоустрою, а також сусідам з Білгородської ТГ, які також відгукнулися на запрошення до толоки і очистили узбіччя дороги між Жорнівкою та Бобрицею.

Окремих слів вдячності за-

слуговують працівники Боярської лісової дослідної станції за попередньо проведене прибирання вздовж дороги від Жорнівки до Дзвінкового. Без такої підтримки жіночому колективу учасників толоки було б складно впоратися із прибиранням.

Традиційно з першим теплом масштабна весняна толока об'єднала багатьох жителів Забір'я, які взяли участь

у прибиранні території села.

У толоці взяли участь працівники закладів освіти та медицини, представники старостату, підприємці та небайдужі меш-

канці села, які об'єднали зусилля в прагненні зробити Забір'я чистішим.

Приємно відзначити, що до толоки долучалися родинними.

Десятки мішків із зібраним сміттям – результат спільної багатогодинної роботи, і водночас свідчення неприпустимих вчинків деяких жителів та гостей Забір'я.

Староста старостинського округу Олеся Бондаренко широко дякує всім, хто долучився до прибирання та наголошує, що, на жаль, постійні заклики до збереження довкілля в чистоті не кладуть край фактам грубого порушення правил благоустрою. Тому слід нагадати усім: цінуйте ошатність села, не засмічуйте вулиці, яри, ліси, територію поблизу водойм.

ЦНАП ІНФОРМУЄ

Центр надання адміністративних послуг Боярської громади нагадує, що отримати адміністративні послуги можна через адміністраторів ЦНАП, які працюють на віддалених робочих місцях, розташованих за адресами:

- с. Малютянка, вул. Перемоги, 1
cnap_ml@mistoboyarka.gov.ua
- с. Забір'я, вул. Гончаренка, 12.
063-355-92-65, cnap_zb@mistoboyarka.gov.ua
- с. Княжичі, вул. Воздвиженська, 26
063-355-93-01, cnap_kn@mistoboyarka.gov.ua
- с. Новосілки, вул. Кучеренка, 43
063-355-92-93,

cnap_nv@mistoboyarka.gov.ua

- с. Тарасівка, пров. Патріотів, 4
063-512-43-92, cnap_ts@mistoboyarka.gov.ua
- с. Тарасівка, вул. Княгині Ольги, буд. 3-А
063-269-03-68, cnap_nove@mistoboyarka.gov.ua
- с. Дзвінкове, вул. Грушевського, 32
Староста виконує обов'язки адміністратора ЦНАП
095-870-35-53, dzvin_silrada@ukr.net

• послуги РАЦСу м. Боярка, вул. Білогородська, 134Б
067-208-50-22, racs@mistoboyarka.gov.ua

РЕЄСТРАЦІЯ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ –
ВАША РЕАЛЬНА ДОПОМОГА
ДЛЯ РОЗВИТКУ ГРОМАДИ

Щороку Боярська громада втрачає мільйони гривень лише через те, що частина мешканців живе тут, але не зареєстрована офіційно.

Місцевий бюджет втрачає податки, що напругу впливає на фінансування освіти, медицини, ЖКГ, інфраструктури.

Це – навантаження на всю соціальну інфраструктуру міста (школи, дитячі садочки, лікарні, комунальні ресурси), але без належної компенсації, що призводить до зниження якості та кількості послуг.

Невідповідність між кількістю зареєстрованих мешканців та реальною кількістю тих, хто проживає у громаді, ускладнює стратегічне планування, розробку програм розвитку, отримання державного фінансування, грантів, гуманітарної допомоги тощо.

У надзвичайних ситуаціях реєстрація місця проживання є основою швидких та ефективних дій.

Живеш тут – зареєструйся тут. Разом зміцнюємо нашу громаду!

Звертайся до Центр надання адміністративних послуг Боярської громади:

м. Боярка, вул. Грушевського, 39
Тел. (067) 204-09-42

Також працюють віддалені робочі місця ЦНАП(вказані вище).

ДОВІДКА ПРО МІСЦЕ ПРОЖИВАННЯ
ОСОБИ БЕЗ РЕЄСТРАЦІЇ
МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ

**ОТРИМАННЯ
ДОВІДКИ ПРО МІСЦЕ
ПРОЖИВАННЯ ОСОБИ
БЕЗ РЕЄСТРАЦІЇ
МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ**

Змінено Порядок видачі довідок про місце проживання особи без реєстрації місця проживання на території Боярської міської територіальної громади. Повідомляємо, що для оформлення довідки про місце проживання особи на території Боярської громади без реєстра-

ції акт депутата не вимагається. Натомість слід надати договір оренди, найму або піднайму житла як підтвердження фактичного проживання.

Для виконання мобілізаційних завдань, підставою для видачі Довідки є акт про фактичне проживання особи, складений інспектором відділу Військово-облікового бюро виконавчого комітету Боярської міської ради (тел.: 67-208-50-82).

Також для отримання послуги заявник подає:

- документ, що посвідчує особу;
- витяг з реєстру територіальної громади, який підтверджує реєстрацію або зняття з реєстрації місця проживання;
- документ, який підтверджує родинні зв'язки (за потреби);
- будинкова книга (за потреби) та ін.

ФАХІВЕЦЬ ІЗ СУПРОВОДУ ВЕТЕРАНА

Фото рт.in.ua

На базі КУ «Центр надання соціальних послуг» створено відділ із супроводу ветеранів. Фахівці ведуть прийом у Центрі надання адміністративних послуг Боярської міської ради за адресою: м. Боярка, вул. М. Грушевського, 39.

Графік роботи:
понеділок – четвер: з 8 год до 17 год,
п'ятниця – з 8 год. до 16 год.
Телефонуйте:
093-085-45-85
093-085-45-69
093-085-44-58
Пишіть на електронну пошту: fsv.boyarka@gmail.com або по-

дайте заяву на державній платформі: eveteran.gov.ua

Фахівці із супроводу ветеранів допомагають вирішити складні питання та підтримують на кожному кроці.

Що робить фахівець із супроводу ветеранів:

- допомагає оформити документи і заяви
- пояснює ваші права і можливі пільги
- підтримує під час пошуку роботи або навчання
- організовує психологічну підтримку
- допомагає знайти можливості для реабілітації.

Хто може отримати допомогу:

- ветерани війни;
- демобілізовані військові;
- родини загиблих Захисників;
- родини військових, які зникли безвісти або перебувають у полоні.

Фахівець супроводжує Вас на кожному етапі – від першої консультації до вирішення питання.

РОЗПОЧАВ РОБОТУ АВТОБУСНИЙ МАРШРУТ №4

З 10 квітня 2025 року розпочинає роботу міський автобусний маршрут регулярних перевезень № 4 «Залізнична станція Боярка (фабрика «Мальва») – Райтубдиспансер».

Довідково:
25 березня 2025 року відбувся конкурс з перевезення пасажирів на міському автобусному маршруті регулярних перевезень № 4 «Залізнична станція Боярка (фабрика «Мальва») – Райтубдиспансер».

Ухвалено відповідні рішення виконавчого комітету Боярської міської ради від 03.04.2025 р. № 1/1 «Про визначення переможця конкурсу з перевезення пасажирів на автобусному міському регулярному маршруті № 4» та рішення № 1/2 «Про зміну розкладу руху міського автобусного регулярного маршруту № 4».

ПОНЕДІЛОК – П'ЯТНИЦЯ		Неділя	
ф-ка «Мальва»	Райтубдиспансер	ф-ка «Мальва»	Райтубдиспансер
-	06:30	-	-
06:40	06:50	-	-
07:00	07:10	-	-
07:20	07:30	-	-
07:40	07:50	-	07:50
08:00	08:10	08:00	08:10
08:20	08:30	08:20	08:30
08:40	08:50	08:40	08:50
09:00	09:10	09:00	09:10
16:20	16:30	09:50	10:00
16:50	17:00	10:40	10:50
17:10	17:20	11:30	11:40
17:50	18:00	-	-
18:40	18:50	-	-

Чому так важливо
актуалізувати свої
дані?

Актуальні дані про населення допомагають ефективно планувати розвиток громади.

Наявність повної та достовірної інформації дозволяє краще контролювати використання ресурсів та забезпечити прозорість у прийнятті рішень.

Покращення надання соціальних, адміністративних та інших послуг мешканцям.

Збільшення залучення інвестицій в громаду для розвитку завдяки актуальним даним.

Формування бюджету та планування. Реєстр допомагає коректно розраховувати податкову базу, планувати доходи бюджету та визначати пріоритети для фінансування.

Це – основа для цифрового управління, смарт-рішень та стратегічного розвитку території.

ЗМІНЕНО РОЗКЛАД РУХУ АВТОБУСА
НА ПРИМІСЬКОМУ МАРШРУТІ № 6

РОЗКЛАД РУХУ
автобусного регулярного приміського маршруту № 6
«Лікарня інтенсивного лікування, м. Боярка – Сільська рада, с. Дзвінкове»

Назва зупинки в прямому напрямку	1 рейс	2 рейс	3 рейс
Лікарня інтенсивного лікування (м. Боярка)	7:10	13:00	17:05
Центр (с. Забір'я)	7:26	13:16	17:21
Пам'ятник солдату (с. Жорнівка)	7:32	13:22	17:27
Сільська рада (с. Дзвінкове)	7:47	13:37	17:42
Назва зупинки у зворотному напрямку	1 рейс	2 рейс	3 рейс
Сільська рада (с. Дзвінкове)	8:14	14:14	18:14
Пам'ятник солдату (с. Жорнівка)	8:30	14:30	18:30
Центр (с. Забір'я)	8:36	14:36	18:36
Лікарня інтенсивного лікування (м. Боярка)	8:55	14:55	18:55

БОЯРСЬКІ БАРСИ – ПЕРЕМОЖЦІ

Спортивні пристрасті вирували в Боярці 3 травня. Адже визначалися переможці Відкритого чемпіонату з волейболу 2024-2025 р. Боярської міської територіальної громади серед чоловіків.

Чемпіонат розпочався у вересні минулого року, в ньому брали участь вісім команд: ВК «Боярка Патріот»; ВК «Боярські Барси»; ВК «Святопетрівське»; ВК «Пента» (Боярка); ВК «Фастів»; ВК «Огасле»; ВК «Боярка Ветеран» (вік 60+); Київський спортивний ліцей (КСЛ). Як розповів директор

ДЮСШ «Максимум» Вячеслав Отрішко, ігри відбувалися в два кола. Тобто кожна команда грала один проти одного по дві гри за весь сезон.

У фінал вийшли практично рівні за результатами команди, тому все вирішилося під час останніх двох ігор, які відбулися 3 травня.

У першій грі зустрілися ВК «Боярські барси», які перемогли ВК «Патріот» з рахунком 2:0, у другій – ВК «Боярка Патріот» з рахунком 2:1 здобули перемогу над ВК «Святопетрівське».

Після підрахунку очок переможцями чемпіонату стали ВК

«Боярські барси», срібними призерами – ВК «Святопетрівське», бронзовими – ВК «Боярка Патріот».

У чемпіонаті брали участь представники ЗСУ як діючі, так і демобілізовані. Їх нагородили кубками. Окремо були нагороджені кращі гравці, також знайшов свого власника приз глядацьких симпатій.

ВК «Ветеран Боярка» нагороджений дипломом та кубком за волю до перемоги. До речі, ця команда стала переможцем Чемпіонату з волейболу серед ветеранів, і влітку буде представляти Боярку на змаганнях в Італії.

В урочистостях нагородження переможців взяли участь: народний депутат України Євген Брагар, працівники управління культури Боярської міської ради на чолі з начальницею Вікторією Кабанцовою, основний спонсор змагань, засновниця ГО «Група «Патріот Донбасу» Елеонора Котенко, депутат Боярської міської ради Олег Сидор.

Приємно, що Євген Брагар вручив Подяку Верховної Ради України директору ДЮСШ «Максимум» Вячеславу Отрішку, відзначаючи його великий внесок у розвиток спорту.

ПЛІДНА СПІВПРАЦЯ З «СОС ДИТЯЧІ МІСТЕЧКА»

Директорка Благодійної організації «Київське обласне відділення «Благодійний фонд «СОС Дитячі Містечка» Олена Кріпак та Боярський міський голова Олександр Зарубін 18 квітня підписали договір про співпрацю.

У рамках меморандуму здійснюватимуться заходи щодо підтримки в психосоціальному відновленні та повернення до нормального життя сімей з дітьми, які постраждали від війни, а також покращення доступу до соціальних послуг уразливих категорій.

Як зазначила Олена Кріпак, заходи з реалізації цього проекту будуть спрямовані на охоплення соціальними послугами родин з дітьми, мешканців сільських територій Боярської громади.

Нагадаємо, що у вересні 2024 року за підтримки БФ «СОС Дитячі містечка Україна» в Боярській громаді відремонтовано та оснащено приміщення, де нині працює КНП «Центр соціальних служб Боярської міської ради» та Центр життестійкості.

«Мені дуже імпонує, коли громада мотивована на досягнення результату. Попередній досвід співпраці БФ «СОС Дитячі Містечка Україна» з Боярською міською територіальною громадою засвідчив велику зацікавленість та якісну командну роботу всіх боярських фахівців, дотичних до реалізації попередніх проектів. Тому можемо висловити впевненість у подальшій плідній співпраці з Боярською громадою», – переконана Олена Кріпак.

Співпраця в рамках нового меморандуму дозволить підсилити підтримку уразливих категорій сімей, а саме: забезпечення соціального супроводу, матеріальної допомоги та доступу до необхідних соціальних послуг сім'ям з дітьми в складних життєвих обставинах, а також сприяти розвитку спроможності таких сімей для забезпечення належного догляду, розвитку і виховання дітей; відповідно підвищиться рівень професійної компетентності спеціалістів місцевих установ і організацій, які надають послуги сім'ям із дітьми, у тому числі – уразливим категоріям сімей.

РЕКЛАМА

Втрачений атестат про повну загальну середню освіту серії А № 127639, виданий 18 червня 1992 року Боярською середньою школою № 5 Гришиній Ользі Миколаївні, вважати недійсним.

Втрачене посвідчення дитини із багатодітної сім'ї, видане виконавчим комітетом Маріупольської міської ради Донецької області у 2011 р. Бойко Валерії Валеріївні, 8 грудня 2014 р. н., вважати недійсним.

Втрачений військовий квиток серії СО № 131217, виданий 4 грудня 2017 року Яворським військовим комісаріатом Львівської області Кобилянському Денису Васильовичу, вважати недійсним.

Втрачене посвідчення учасника бойових дій серії УБД № 453656, виданий 25 червня 2019 року Управлінням персоналу штабу військової частини А 4583 Кобилянському Денису Васильовичу, вважати недійсним.

Втрачений бланк талонів до посвідчення учасника бойових дій серії УБД № 453656, виданого Кобилянському Денису Васильовичу, вважати недійсним.

КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО «МУНІЦИПАЛЬНА БЕЗПЕКА»

На території Боярської громади діє комунальне підприємство «Муніципальна безпека», інспектори якого забезпечують охорону громадського порядку шляхом патрулювання території громади.

Якщо ви стали свідком порушення громадського порядку чи благоустрою громади, телефонуйте до «МУНІЦИПАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ»:
(095) 752 15 09 (WhatsApp, Viber, Telegram, Signal)
ЦІЛОДОБОВО

Засновник і видавець
КП «Боярський інформаційний центр»

Відповідальна за випуск — Анна Наконечна
Головна редакторка — Ганна Коваленко

Адреса редакції: Київська обл., м. Боярка,
вул. Білогородська, 13, кабінет 5-6.
Телефон редакції: (093) 603-49-59.
e-mail: boyarka-inform@ukr.net

Реєстраційне свідоцтво
КІ № 1756 від 07.03.2019 р.
Віддруковано
ТОВ «ВПЦ «Літопис-XX».
Тираж 5 000 прим.
Замовлення № 2630

Відповідальність за достовірність публікацій в газеті несуть автори та рекламодавці. Редакція не листується із читачами та залишає за собою право скорочувати, редагувати та ілюструвати публікації на власний розсуд. Передрук матеріалів дозволяється тільки за письмовою згодою редакції.